

Veel aspirant-pleegouders die nadenken over de vraag of pleegzorg wat voor hen is, worden in eerste instantie geraakt door de nood van het kwetsbare kind. Een kind zonder stabiele thuissituatie, een kind zonder stabiele ouderfiguren. Bovendien een kind dat al veel onnodig leed heeft meegemaakt, vaak door toedoen van de ouders zelf. Zo'n kind wil je in je hart sluiten en je stelt je huis er voor open. Toch is het goed om verder te kijken dan alleen het kind, ook in de voorbereidingen om pleegouders te worden.

NIESKE SELLES – TEN BRINKE

Welkom, ook jullie horen erbij!

Over de relatie tussen ouders en pleegouders

Je kunt oneindig veel liefde kwijt aan een pleegkind. Je kunt het de stabiliteit en de geborgenheid geven die het nodig heeft. Het kind kan zelfs gaan voelen als je eigen kind, maar een pleegkind wordt nooit jouw kind. Dat recht is voor een moeder, die het kind negen maanden onder haar hart heeft gedragen en van een vader die het kind verwekt heeft. Niet zelden zijn ouders van pleegkinderen ook slachtoffer van dat wat ze hebben meegemaakt in hun eigen jeugd of dat wat ze juist gemist hebben. Het kind in de ouder zoekt dan de geborgenheid die ze hun eigen kind niet konden geven.

Een kind van ouders

Jouw pleegkind is niet zomaar een kind. Het is het kind van ouders. Het is belangrijk voor het pleegkind dat die ouders een plek hebben in het pleeggezin. Hoe dan ook.

Geef de familieleden van je pleegkind een plek tussen jouw familieleden.

Als een pleegkind voor korte of langere tijd in een pleeggezin wordt geplaatst, zijn er vaak al afspraken over bezoeken. Soms is het beter voor het kind om die contacten even uit te stellen. Soms gaat de frequentie van de bezoeken door zoals die in een vorig pleeggezin al was. Toch neemt het kind zijn ouders mee naar jouw pleeggezin. Ze horen bij het 'zijn' van het kind. Ze horen bij de identiteit en

maken deel uit van de genen. Je kunt ze niet wegstoppen en dat mag ook niet.

Veiligheid voorop

Natuurlijk is het eerst en vooral belangrijk dat het kind zich veilig voelt bij jou. Het kan zijn dat het dan even beter is om de ouders niet te dichtbij in beeld te hebben, maar doe niet net of ze er niet zijn. Praat met het kind over de ouders en doe je best om een foto van hen in je bezit te hebben. Die kan je te allen tijde laten zien als het kind er om vraagt.

Als de ouders niet onveilig voelen voor het kind, is het goed om een foto van hen een plek te geven in je huis. Misschien heb je meer foto's in je huis, van familieleden, opa's en oma's. Geef de familieleden van jouw pleegkind een plek tussen jouw familieleden. Ze horen erbij, want ze horen bij het kind. Bovendien voelt het voor een pleegkind fijn als zijn familie onderdeel mag zijn van het hele pleeggezin. En niet alleen van het pleegkind zelf, door een foto op zijn of haar nachtkastje. Dat kan hem een eenzaam gevoel geven: "Ik hoor bij hen... maar zij horen niet bij ons." Door een foto neer te zetten in de woonkamer, kan het als volgt ervaren worden: "Ik hoor bij mijn ouders en bij mijn pleegouders. En zij horen bij mij."

Door de ouders als vanzelfsprekend een plek te geven in het gezin middels foto's en gesprekjes, ervaart het pleegkind dat het niet hoeft te kiezen tussen zijn ouders en pleegouders.

Beide situaties mogen naast elkaar bestaan. Dat is het meest ideale en niet altijd haalbare. Maar doen we altijd genoeg ons best om dat meest ideale er uit te halen? Of moffelen wij als pleegouders, de ouders van onze kinderen toch liever maar wat weg?

Samen voor het kind

Mijn ervaring is dat het contact met ouders er niet vanzelf komt. Zeker een goed contact vraagt geduld, liefde en respect. Door hun vanaf het begin te laten merken dat ze er op een bepaalde manier bij horen, is het in een aantal gevallen wel gelukt. We hebben een band gekregen met elkaar. We zijn het niet altijd eens met elkaar, maar degene die ons bindt, is ons kind. Haar kind, omdat ze het onder haar hart droeg en met liefde gebaard heeft. Mijn kind, omdat ik het mag opvoeden tot een stabiel, gezond persoon. Samen willen we het kind liefhebben en samen willen we dat het goed gaat met hem of haar.

Onze pleegkinderen hebben een foto van henzelf, met daarbij hun ouders en ons. De foto is een symbool voor dat waar we voor staan: "Lief, ingewikkeld, mooi, kwetsbaar kind: Je hoort erbij. Je hoort bij hen en je hoort bij ons. Jij hoeft niet te kiezen!" <

Nieske Selles-ten Brinke, (Pleeg)moeder van twee kinderen en drie pleegkinderen. Schrijfster van het prentenboek voor jonge kinderen over pleegzorg: 'Je hoeft niet te kiezen'. www.nieskeselles.nl

helma

COLUMN

Helma heeft pleegkinderen. Een aantal daarvan zijn al volwassen. De perikelen in haar gezin en de gesprekken met andere pleegouders zijn haar inspiratiebron.

Happy end

Aan de keukentafel zitten we bij te praten. Twee jongvolwassenen, Charlotte en Ramon, en ik. Zomaar en onverwacht zijn ze langsgesproken om te kijken hoe het bij ons is. Ze hebben een jaar bij ons gewoond toen ze 1 en 3 jaar oud waren. Prachtmensen zijn het geworden. Het is gezellig. Dan komt hun vader binnen en zegt: "Kom, we gaan naar huis." "Nee", zegt Charlotte, "ik ben thuis!"

Toen werd ik wakker en kon niet meer in slaap komen. Het voelde zo goed in die droom. Waar komt dit nu vandaan? Kijk ik soms teveel films die goed aflopen en wil ik ook graag een 'happy end'? De werkelijkheid is namelijk heel anders.

Charlotte, het meisje in de droom, was een gesloten meisje dat altijd op haar hoede is gebleven. Zij was stijf in haar bewegingen, maakte weinig contact met ons en voelde zich duidelijk niet thuis. Ze is nu ongeveer 11 jaar oud.

Ik ben al zoveel jaar pleegmoeder, kinderen mogen zijn wie ze zijn. Ik verwacht niet van hen dat ze het fijn vinden bij ons. In mijn onderbewustzijn zit kennelijk toch iets van: als kinderen zich thuis voelen, voel ik me goed. Moet ik me wapenen tegen dat gevoel en die verwachtingen?

Ik draai me om en blijf nog even dromen, want dat 'happy end'-gevoel voelt goed. <